



Namísto pochybné, prokazatelně nepraktické ideologie „diverzity“ raději pracujme na budování a posilování vlastních komunit

Autor: Sebastian Biehl

Jedním z hesel naší doby je „diverzita“, jinými slovy snaha prostřednictvím státní politiky přeměnit sourodou společnost na neurčitou směs.

V politickém středním proudu je etnická homogenita pokládána za hluboce odpudivou a nebezpečnou; náležící do stejné kategorie jako „izolace“, „rasismus“, „nadřazenost“, „provinciálnost“ a další. Pro tzv. tvůrce veřejného mínění, rekrutující se z multikulturních měst, je dokonce homogenita přímo urážlivá. Rasově smíšený pár, večírek plný lidí různých ras a vyznání – tehdy se tito lidé (mezi něž se řadí i novináři) cítí dobře a pohodlně. Komunita žijící v souladu se svými tradicemi okamžitě vyvolává nedůvěru – zvláště pokud jde o bílou komunitu (v případě kmenových afrických či indiánských komunit je míra nevole nižší).

Věčné volání po „reprezentaci“ je trvalou jihoafrickou vládní politikou. Účel je samozřejmě jasný – upevnit kontrolu ANC (jihoafrická vládnoucí strana **Africký národní kongres**) nad veškerými oblastmi společnosti. To ovšem nezní moc hezky, a tak nastupuje na scénu nevinně znějící slovo „diverzita“, které „tvůrci veřejného mínění“ tak rádi opakují. „Diverzita“ je přirozeně aplikována jen jedním směrem: nikdo si nikdy nestěžoval na 100% černošský fotbalový tým, „Černošskou obchodní asociaci“ nebo na etnicky jednolitě vesnice Xhosů nebo Zuluů.

Zatímco v Jižní Africe je zjevnou motivací diverzity absolutní kontrola kvazi-socialistické politické strany nad rasově rozdělenou společností, a jako taková je propagace diverzity snadno pochopitelná, touha po diverzitě v zemích s bílou většinou je pochopitelná obtížněji a často nedává příliš smysl ani svým proponentům.

Diverzita se v USA a Evropě stala sloganem v 60. letech minulého století a v současnosti je de facto nedotknutelným kvazi-náboženským zákonem. Tradičně homogenní společnosti (z více než 90%) tak dnes ze všech sil usilují o co nejvyšší míru diverzity a multikulturnosti.

Nemám problém s modelem multikulturní společnosti, vzniklé prostřednictvím rozmanité imigrace lidí z odlišných kulturních prostředí do neobydlených nebo jen řídky zalidněných oblastí (USA, Kanada či Brazílie), v nichž se vládnoucí elity snaží zahlazovat hrany odlišností v rámci předcházení napětí a konfliktů. Ve Spojených státech dlouho fungovala politika inkluzivního vlastnictví, jež během několika generací přeměnila Angličany, Iry, Němce, Francouze, Španěly atd. v Američany, přijímané do politického národa jako rovné. Po úspěších hnutí za občanská práva v 60. letech, se v letech 80. afirmativní akce (*pozitivní*

diskriminace) stala oficiální politikou. Zprvu se (neúspěšně) pokoušela vymazat značné rozdíly v životní a ekonomické úrovni bílých a černých obyvatel, postupně se však stále silnější argumentem pro tuto politiku stala diverzita – jakožto hodnota sama o sobě. Většinou bílá univerzita je – i při absenci jakýchkoliv diskriminačních opatření (vyjma akademických standardů) – považována za problém. Dle oficiální linie by bílí studenti nemožností trvalého kontaktu se studenty z jiných kultur byli výrazně ochuzeni o zkušenosti a poznatky.

V Evropě je důraz na diverzitu ještě novější a umělejší. Kdysi homogenní země jako Švédsko, Německo či Dánsko se hotoví zbavit se své etnické identity a nastoupit cestu přeměny k multikulturním společnostem. Na rozdíl od zemí vytvořených imigranty – jako jsou USA či Brazílie – však v Evropě multikulturalismus není nezbytný z povahy zdejších zemí.

Standartním odůvodněním multikulturalismu jsou údajná vyšší dynamičnost takových společností v porovnání se společnostmi homogenními, větší škála příležitostí pro talentované lidi a jejich obecná vyšší atraktivita. Proto všechny relativně sourodé společnosti mají usilovat o to, stát se co možná nejružnorodějšími.

Je takové odůvodnění skutečně platné? Smysl by mělo jen v případě tak nastavené imigrační politiky, která by do země dostala nedostatkové odborníky v oblasti, kterou není stát schopen pokrýt z vlastních lidských zdrojů. Dokonce i v takovém případě by však zřetelně lepším řešením byla investice do vzdělání a výchova vlastních kvalifikovaných občanů, u nichž navíc odpadá nutnost adaptace do společnosti (oproti nově příchozím). Nesmyslným pak toto tvrzení činí zejména praxe: současná imigrační politika přivádí do našich zemí místo kvalifikovaných odborníků nezaměstnané a uprchlíky hledající lepší život, kteří se jen málokdy pozitivně podílí na chodu společnosti. Nezaměstnaný Pákistánec není o nic dynamičtější než nezaměstnaný Angličan, ten je však alespoň ve své rodné zemi, zatímco prvně jmenovaný do své nové země přináší jen problémy.

Tvrzení o hodnotných kulturních vlivech, zprostředkovaných multikulturními společnostmi je také často prázdné. Jakou hodnotu přináší hinduistický chrám do křesťanské země? Zpravidla ne o moc víc než pouhou provokaci. Pokud vás zajímají cizí kultury, není nic snazšího, než nastoupit do letadla a odletět do exotických zemí. Vyvažuje dostupnost záplavy exotických etnických restaurací a obchodů každodenní potíže a konflikty s nepřizpůsobivými lidmi? A nezmizí kouzlo cestování, pokud máte ve vlastním městě celý svět?

Slibované osobní kulturní obohacení prostřednictvím maximálního kontaktu s jinými kulturami je také nezřídka pouhou fikcí. Zájemci o odlišné kultury mají i v homogenních zemích přemíru možností je poznávat. Paradoxně pak v multikulturních společnostech s vysokým podílem cizinců nastává opačný efekt k zamýšlenému a slibovanému obohacování – vysoká míra nedůvěry a pocit zastrašování (často nikoli neopodstatněný) vede lidi k vytváření svébytných ghett, v nichž není pro příslušníky jiných skupin záhodno se pohybovat. V mé vlasti, Jižní Africe, zpravidla překypují stejnorodé komunity pohostinností, zatímco obyvatelé velkých, multikulturních měst se o jiné kultury naprosto nezajímají. Jednak kvůli zločinnosti, ale také proto, že v situaci, kdy jste v neustálém každodenním kontaktu s lidmi jiných kultur a všude

se objevuje tímto vyvolané podráždění, postrádáte důvod a chuť stýkat se s nimi i ve volném čase – což je škoda, jelikož z řady z nich mohli být vaši dobří přátelé a obohacující vlivy.

Konflikty jsou mnohem častější v nesusoudných společnostech a v téměř každém skupinovém konfliktu je přítomen etnický prvek. Neumím si vysvětlit, proč bezpečná, mírumilovná a blahobytná společenství riskují změnu těchto podmínek prostřednictvím masové imigrace. Měli bychom také vzít v potaz ekonomické náklady multikulturní společnosti. Více nezaměstnaných znamená vyšší výdaje na dávky, což je výdaj, který se těžko dlouhodobě vyplatí. Spousta peněz se vyplývá na konference a semináře o diverzitě, nemluvě o veřejných úřadech, vytvořených ke správě multikulturní politiky a jejích následků. Vytváří se tak problém, který následně vyžaduje řešení, místo aby se předem určilo, že výhody multikulturalismu jsou převýšeny jeho nevýhodami. Obhájcí multikulturalismu jsou nejčastěji lidé, kteří by se bez uměle vytvořených pozic – správní úřady či zástupci pro „integraci“ a „transformaci“, kteří dnes nesmí chybět na žádné univerzitě a ve větší společnosti – octli na dlažbě.

V aktu vrcholné ironie se pak v multikulturní společnosti cítí mizerně všichni: imigranti – žijící v odcizení od většinové společnosti a ze sociálních dávek – se cítí podřadně a původní obyvatelé pak vnímají ohrožení cizí přítomností ve vlastní zemi.

Je nejvyšší čas, aby kritici této multikulturní frašky přestali být označováni za zbrklé rasisty, kteří si zaslouží leda opovržení nebo ignoranci – to problém jen zhoršuje. Místo vyhazování peněz do bezedné jámy ve jménu pochybné, prokazatelně nepraktické ideologie raději pracujme na budování a posilování vlastních komunit.

Úvaha Sebastiana Biehla *The Myth of Diversity* vyšla na stránkách Alternative Right.